

Vi har muligheden for at presse ASEAN-landene, netop fordi de er i økonomiske vanskeligheder. Det er selvfølgelig ikke pænt at gøre det kun af den grund, men netop derfor er de endnu mere interesserede i at lytte til, hvad EU siger. Det er ikke nok, som det er på nuværende tidspunkt, at EU siger, at vi ikke vil forhandle med ASEAN-landene, når Burma sidder i rummet. Det er altså ikke nok. Vi er nødt til at presse dem til at få gennemført noget. Jeg mener også, vi på FN-plan kan presse regeringen til at presse EU, hvis man kan sige det på den måde, til at der bliver gjort noget, så man får mere menneskelige forhold i Burma.

Men vi kan sandelig også gøre det i WTO-regi, for dér sidder alle landene jo og forhandler. Hvis vi på den måde kan få sat dagsordenen, så vi, hver gang man taler om samhandelen med de asiatiske lande, får pointeret, at der er ingen, der vil finde sig i den måde, Burma behandler sin befolkning på, og den mangel på demokrati, der er, og – jeg var lige ved at sige – den uendelige lange liste af ting, som ikke bliver gjort i Burma, så tror jeg på, at det vil få indflydelse. Men at vi i Danmark, et lille land med 5 millioner mennesker, skulle stille os op og lave en lovgivning imod et andet land, der ligger så langt væk, er fuldstændig skudt forbi.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vi synes, det er fint, at det her forslag er kommet på Folketingets bord. Det giver anledning til, at Folketinget tager en drøftelse af situationen i Burma og de store problemer, der er med at overholde de mest basale menneskerettigheder i Burma. Vi anerkender problemstillingen fuldt ud.

Vi har jo løbende i Folketinget og havde i særdeleshed for godt et års tid siden en meget stor og principiel diskussion om Danmarks forhold til Burma. Vi synes bestemt, det er positivt, at vi nu får anledning til at få opdateret vores viden om de aktuelle forhold. Alt, hvad vi hører, er bestemt af det positive. Det er det første, jeg vil sige om det forslag, vi har til behandling her.

Det næste er så, at vi synes, regeringens udenrigspolitik i flere henseender er udtryk for en slingrekurs. Både i forhold til Kina og andre steder synes vi ikke, der er det fornødne stabile politiske pres for forbedringer i menneskerettighedssituationen, som der burde være. Vi har også i skriftlige spørgsmål til udenrigsministeren gjort det klart, at vi finder, at der bør være

en større stabilitet og en større, kan man sige ensrettet kritik af de forhold, der er rundt i verden. Derfor mener vi, at det politiske pres, også i forhold til Burma, fra dansk side må være stærkt og kraftigt og indiskutabelt. Det er den anden ting, jeg vil sige.

Den tredje ting er spørgsmålet, om de forhold, der er i Burma, giver anledning til, at Folketinget skal vedtage en regulær handelsboycot af Burma. Vores holdning i Dansk Folkeparti til det er, at vi som princip skal være usædvanlig varsom med at indføre handelsboycot over for lande, som ikke overholder de krav, vi mener man bør overholde. Og grunden til det er jo, at hvis vi som princip indfører handelsboycot, når vi finder, at et land ikke overholder de menneskerettigheder, vi mener et land bør overholde, så er der utrolig mange lande rundt i verden, som Danmark skal indføre handelsboycot over for.

Vi mener ikke, at man skal indføre handelsboycot over for et land og så ikke gøre det over for en lang række andre lande, som heller ikke overholder kravene. Det er et enten-eller. Alt andet er netop ikke udtryk for en stabil og kraftig indsats mod overtrædelser af menneskerettigheder.

Og vi kan ikke se det muligt for Danmark, og vi vil ikke få anden effekt ud af det, end at vi vil belaste en masse danske firmaer, hvis vi ensidigt begynder at lave handelsboycot over for en lang række lande. Derfor er det vores indtryk, at det forslag til handling, som Enhedslisten er kommet med, og som vi har til behandling i dag, ikke er det rette instrument.

Derfor er vores konklusion på vores stillingtagen, at vi ikke vil støtte det konkrete forslag, der er rejst, men at vi vil bruge forslaget som anledning til, at vi får en drøftelse af situationen i Burma for at sikre, at regeringen fastholder og har en stabil og klart udtrykt mistillid til menneskerettighedssituationen i Burma.

Arne Melchior (CD):

Jeg føler mig overbevist om, at forslagsstillerne har meget reelle hensigter med dette forslag. Så langt kan CD da vise sympati, men så må jeg også tilføje, at vi ikke har noget at have den i, og vi synes ikke, der er noget at have den i.

Derfor kan CD bakke op bag udenrigsministerens svartale og bag flertallet af de ordførere, der har taget afstand fra forslaget.